

Kalbin Ateşi

ATEŞ DİZİSİ III

Rita Hunter

 epsilon[®]

Birinci Bölüm

Gitme...

Sıcak havalarda dertler insanın gözüne her zaman daha küçük ve gösterişsiz gelir... Mayıs ve Haziran aylarında... Ya da dalların yapraklarla süslü olduğu ve rüzgârın kemikleri sızlatacak kadar şiddetli esmediği herhangi bir zamanda...

Ne var ki Kasım her zaman kasvetlidir.

Davina Murray ahşap çerçeveli pencereden sisli manzarayı izleyen kardeşine şefkatle baktı. Alina hasta ve güçsüzdü. Başak sarısı saçları mat, cansız ve kirden keçeleşmişti. Uçuk pembe elbisesi kaybettiği kilolar yüzünden üzerinden düşecekmiş gibi duruyordu. Yine de onu acınası gösteren çok daha farklı bir şeydi... Alina sanki orada değildi. Bu şekilde bomboş bakmaya devam ettiği sürece tamamen silikleşip yok olacaktı gibi geliyordu Davina'ya.

Konuşmadan geçen bir gün daha kararmak üzereydi ve dışarıdaki kasvet küçük evlerini çoktan ele geçirmişti. Davina ürperti ve belki de bininci kez aklından onun için yapabileceği bir şey olup olmadığını geçirdi. Bir sürü ihtimal vardı ama Alina'da ümit veren bir ışık göremeyeceğini biliyordu. Lanet olsun, üç haftadır tek kelime dahi etmemişti. O olaydan beri... Karnındaki bebek öldüğünden beri.

İki ay önce terk edildiğinde hamileydi. Sonra onu terk eden pisliğin nişanlanmak üzere olduğu haberini almıştı. Perişan bir halde en son yapması gereken şeyi yapmış ve bebeğini düşür-

menin bir yolunu bulmuştu. Davina ona olan şeyden de, bunun onun başına gelmiş olmasından da nefret ediyordu.

Konuşmayı denemiş, ona defalarca hatanın kendisinde olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Ancak bundan kendisi bile emin değilken kardeşini ikna etmesi mümkün olmamıştı. *Her neyse* diye düşündü. Artık bir önemi yoktu. Elini onun elinin üzerine koymak için uzattığı sırada Alina hafifçe başını çevirdi ve üç haftanın ardından ilk kez konuştu.

“Bundan sonra manastırda yaşayacağım.”

Davina doğru duyduğundan pek emin değildi. Başını iki yana salladı ve temkinli bir şekilde, “Anlamadım,” dedi.

Dikkatini yeniden manzaraya veren Alina’nın bir zamanlar pembenin en tatlı tonlarındayken şimdi teni gibi solgun görünen dudaklarının arasından kupkuru sözcükler döküldü. “Anladığına eminim. Sen her zaman çok zekiydin Davina.”

Alina espri yapma konusunda her zamanki gibi berbattı. Davina belli belirsiz gülümseyerek onun elini avuçlarının arasına aldı. “Hayır, Alina. İzin vermiyorum. Annem ve babam öldüğünden beri birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey olmayacağı konusunda anlaşmıştık.”

“Kararım kesin. Yaptıklarımın bedelini kendi başıma ödemem gerekiyor. Bu sabah manastırdan beni beklediklerini belirten bir mektup aldım. En kısa zamanda ayrılacağım.” Sesi o kadar bezgin çıkıyordu ki konuşmak için kalan enerjisini kullanıyor gibiydi.

“Emrivaki yaparak elimi kolumu bağlayacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun Alina,” dedi Davina çileden çıkarak. Koltuktan fırladığını fark edince Alina’yı ürkütmekten korkarak usulca yerine oturdu ve nereye koyacağını bilemediği ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. “Bak Alina... Kendini kötü hissetmeni anlıyorum ama hayatını artık değeri kalmamış gibi bir kenara atamazsın.”

Alina’nın güvercin grisi gözlerinde ablasına hissettiği sevgiyi yansıtan sıcak bir ifade belirdi. “Davina... Artık benden sorumlu değilsin.”

“Çok saçma, sen benim küçük kardeşimsin.”

Alina başını iki yana salladı. “Manastır yedi koyun bağışımızı memnuniyetle kabul etti. Yarın...”

Davina tekrar ayağa fırladı. “Yedi koyun mu? Elli yedi koyunumuzun yedisini manastıra mı bağışladın? Delirdin mi sen?”

“Sen beşin katlarını seversin. Elliden memnun kalırsın diye düşünmüştüm.”

“Koyunlar söz konusuysa hayır!” Elini alnına bastırды ve sakinleşmek için kendine birkaç saniye tanıdı. “Lanet olsun Alina... Beyinsiz koyunlar umrumda bile değil. Seni yanımda istiyorum. Lütfen bana bunu yapma... Olanlar senin hatan değildi.”

“Benim hatamdı, ben yaptım. Bilerek ve isteyerek o otları kaynatıp içtim ve bebeğimi öldürdüm. Manastıra kapanıp kendimi Tanrı’ya emanet etmek yapmam gereken bir fedakârlık ve ben kefaretimi ödemedem huzura kavuşamayacağım.”

“Mecbur kaldın. O besili İngiliz sığıcı seni kandırmasaydı kefaret gibi anlamını bile bilmediğın kelimeleri sarf edip saçma sapan fedakârlıklardan bahsetmezdin. Fedakâr bir aptal olmak istiyorsan bunu benim için yap, kız kurusu rahibeler için değil.”

Alina çenesini koluna dayayıp dışarıdaki çıplak ağaçları izlemeye devam etti. Konuştuğunda sesi her nasılsa daha sakindi. “Onun hatası değildi.”

Davina onu kolundan çekip ayağa kaldırdı ve aralarındaki boy farkını hakkıyla kullanabilmek için kardeşinin karşısında olabildiğince yükseldi.

Alina ablasını oldum olası ürkütücü bulurdu... Ürkütücü derece zeki, dediğim dedik, katı, tuttuğunu koparan, küfürbaz, sakar ve güzel. Kararlılığının sarsıldığı izlenimini vermeyeceğini bilse geriye doğru bir adım atabilirdi ama neyse ki yapmadı, bunun yerine ablasının safır mavisi gözlerine, vücudunun tüm zerrelerinden topladığı cesaretle sessizlik içinde baktı.

“Nasıl olur da o ırz düşmanını savunursun? Sakın bana öyle bakma, kim olduğunu biliyorum. Aylardır bitki gibi yaşamana neden olan o piç kurusunun da kim olduğunu biliyorum. Ramsey denen, o kendi pisliğini yiyen İngiliz domuzu sana yaptıklarının hesabını verecek. İşte o zaman doğru kişi kefaret ödemiş olacak.”

Alina ilk kez öfkelen-di. “Onu buna karıştı-rma Davina. Olan-ların yarısını bile bilmiyorsun. Ahlak yoksunluğumun bedelini benden başka kimse ödeyemez.”

“Ahlak yoksunluğ-u mu? Seni ben yetiştirdim salak. Çift-leşen atların birbirlerini öldürmeye çalıştıklarını sandığın için taşla aralarına girmenin üzerinden çok da vakit geçmedi. Şimdi haline bak... Bu senin ahlakınla ilgili değil, yalnızca başına gelen kötülükle ilgili...”

“Belki de öyle ama olan oldu. Ebenin ağzını sıkı tutacağını sanmıyorum. Yakında tüm Duns olanları öğrenecek. O zaman sen de yıpranacaksın. Gitmem en azından seni rahat bırakma-larını sağlayacak.”

Davina neşeyle alakasız, yüksek perdeden bir kahkaha attı. Cahil köylülerin ne düşündüğü umrunda değildi. “Gitmiyorsun.”

“Gitmek zorundayım.”

Davina aniden sakinleşip elini kardeşinin yumuşak yanağı-na koydu. Kötü görünmesine rağmen Alina’nın yanağının hâlâ yumuşacık olması umut vericiydi. “İnsanların ne düşündüğünü dert ediyorsan buradan gideriz. Her şeye baştan başlarız.”

“Duns’ı ve ailemizden kalan tek toprak parçasını bırakmana izin veremem. Hem o koyunları yetiştirmek için çok uğraştın. Başka yere taşınmaları çok zahm...”

“Bir daha koyun derseni yemin ediyorum o işe yaramaz, boş beyinli mahlukları gözünün önünde öldürürüm, haberin olsun.”

Alina ablasının elini dudaklarına bastır-dı. “Davina artık çocuk değilim. Benden yalnızca beş yaş büyük olmana karşın bana annelik ettin. Bana baktın ve beni yetiştirdin. Harika bir iş çıkardın. İnan bana düştüğüm bu berbat durumun sorumlusu sen değilsin.” Ablasının ağzını açtığını görünce bir parmak hareketiyle onu susturdu. “İkimiz için de en iyisi gitmeme izin vermen. Acı çekiyorum ve ne kadar istesem de yok oluşumun önüne geçemiyorum. Bunu bir emrivaki olarak görme... Bu arzu ettiğim ve ihtiyaç duyduğum tek şey... Bana engel olmaya kalkarsan aklımı kaybedip seni kahredecek bir şey daha yapabilirim... Kendime güvenimi hiç böylesine kaybetmemiştim.”

Davina içinde şiddetli bir öfke dalgasının kabardığını hissediyordu. Fakat her şeyden öte korkuyordu çünkü Alina'nın kararını verdiğini artık biliyordu. Daha da kötüsü, kendini hiç olmadığı kadar çaresiz hissediyordu. Çok geçmeden onu kendine bağlamanın ve fikrini değiştirmesini sağlamanın en bayağı yollarını geçirdi aklından. Hemen sonra derin derin nefes alıp sakinleşmeyi denedi. "Yorgunsun, kötü görünüyorsun. İkimi-zin de sakinleşmeye ihtiyacı var. Sonra bu meseleyi tekrar ko-nuşacağız ve eminim daha mantıklı davranacaksın." Kardeşinin tepki vermemesi üzerine öfkesine hâkim olamayarak, "Tanrı aşkına bok gibi kokuyorsun Alina. Derhal git ve yıkan, yoksa yemin ediyorum seni gölde boğarım!" dedi ve kendini hızla ev-den dışarı attı.

Koyunların tutulduğu kiremit çatılı, çitlerle çevrili küçük ağıla ulaşana dek iki kez tökezledi. Ulaştığında ise koyunların arasına karıştı ve kısa süre içinde en aptal görünen yedi tanesini gözleriyle işaretledi. Alina'yı hiç bu kadar kararlı görmemişti... Son sözleri içine nasıl da korku salmıştı. Daha kötü şeyler olabileceğini söylerken inanılmaz ciddiydi. Davina neşeli, vurdum-duymaz ve hoppa kardeşinin ebediyen değiştiğini, ruhunun göz göre göre çöktüğünü üzümlere fark ediyordu. Tüm bunlar Thomas Ramsey denilen o pislik yüzündendi! Bilmem ne kon-tunun akrabası olan o züppe herif yüzünden! Ah ama Davina yaptıklarının bedelini ona ödetecekti!

Çamur ve dışkılara aldırmadan yere çökünce koyun dışkı-sı rengindeki eteği etrafına yayıldı. Yüzünü ellerinin arasına gömüp bir şeylerin değişeceğini umarak sessizce beklediği bir dakikanın ardından başını çitlere yasladı. Uzun zamandan beri ilk kez ağlıyordu... Hıçkırıkları sessiz ve derindendi. Onu da kaybetmeye dayanamazdı. Yaşamakta oldukları kulübeye çok da uzak olmayan yanık evin enkazını görmek için başını biraz çe-virmesi yeterliydi...

Çocukluğunu geçirdiği, bir zamanlar kendini mutlu his-settiği ama sonra anne-babasına mezar olan uğursuz kalıntıya öfkeyle göz gezdirdi. Hayatta olsalar Alina'nın hata yapmasına izin vermezlerdi. Davina sırf bu yüzden onlara her zamankin-den daha fazla öfkeliydi.

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam ediyordu. Neden sonra öfkesi kendine döndü. Yıllar onu değıştirmişti. Deli dalgaların keskinleştirdiğı kayalıklar gibi zamanla şartlara uyum sağlamış, bu sayede kardeşiyle birlikte hayata tutunabilmişti. Alina'ya iyi bir ebeveyn olmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Tanrı aşkına kimi kandırıyordu ki? Bunu becerebilmiş olsaydı kardeşini o beyinsiz İngiliz'in yalanlarından koruyabilirdi!

Keskin rüzgâr gözyaşlarını buza çevirmeden önce eve dönmesi gerektiğini fark ettiğinde aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Yerinden doğrulmak üzereyken tombul bir koyun komik suratını burnunun ucuna kadar sokunca irkilerek ayağı fırladı.

Yanlış anlamadıysa bu bir sevgi gösterisiydi. Ancak Davina bir koyunun sevgisinden hoşnut olacak bir ruh halinde değildi. Bacağını çitlerden aşdıktan sonra hâlâ kendisini izleyen koyuna ters bir bakış attı ve onun manastıra gönderilecek koyunların lideri olmasına karar verdi.

Kulübeye girdiğinde Alina'yı yıkanmış ve uyurken buldu. Uzun zamandan beri o kadar çok uyuyordu ki Davina buna nedense pek şaşırmadı. Konuşmayacaklarının, kardeşinin fikrini değıştirmeyeceğinin farkındaydı. Tanrı biliyor ya, Alina'nın değışmeyen tek yönü, bir şeyi yapmak istediğinde dışa vurduğu engel tanımayan kararlılığıydı.

Ertesi sabah Alina küçük bir bavulla salonun ortasında dikiliyordu. Onu manastıra götüreceğ dev gibi dört Clydesdale atının çektiğı araba da kapının önündeydi. Hatta arabanın arkasında koyunlar için açık bir bölme bile vardı. Perişanlıktan gözünü açamayan Alina'nın tüm bunları ne ara ayarladığını merak etti Davina. Sonra bundan daha önemli sorunları olduğunu hatırlayıp boğazını temizledi.

“Konuşacağımızı sanıyordum.”

“Yeterince konuştuk.”

“Sana öyle geliyor. Nereye gittiğini bile bilmiyorum sersem. Beni hiçe mi sayıyorsun?”

Alina başını önüne eğdi ve dışarı çıkarken, “Öyle olmadığını biliyorsun,” dedi.

Alina’nın peşinden giden Davina dışarı çıktığı an soğuk hava karşısında ürperdi. Hemen sonra kışın kendine has yanık odun ve soğukla karışık kokusunu içine çekti. Ona göre soğuk ve sıcağın bir kokusu vardı.

Kardeşinin sarındığı kalın pelerine rağmen yaprak gibi titrediğini görünce dayanamadı. “Alina manastır soğuktur. Hem sen rahibelerden nefret edersin.” Bir cevap alamayınca ona sarıldı. “Bu kadar çok mu kalbini kırdı? Neden onu bu kadar çok seviyorsun ki?”

“Bu sevgiyle ilgili değil Davina. Lütfen kendimi affedebilmem için bana izin ver.”

Davina ona daha da sıkı sarıldı. “Seninle geleceğim. Orada-kilerin sana iyi davranacaklarından emin olmalıyım.”

“Buna gerek yok. Hem manastır Oldhamstocs’da, buradan sadece on beş mil kuzeyde. Edinburgh dışına çıkıp aramızdaki mesafeyi açmaya gönlüm razı olmadı. İstedüğün zaman beni görmeye gelebilirsin.”

Davina onun yalnız kalmayı tercih edeceğini ve uzun bir süre kimseyi görmek istemeyeceğini biliyordu, o nedenle bu konuda yorum yapmaktan kaçındı. “En başında Londra’ya gitmene izin vermemeliydim.”

“Çok ısrar ettim. Artık kendini ya da benden başka birini suçlama Davina. Elinde tüfikle Londra’da ava çıktığını duyar-sam kalbim fena halde kırılır bilesin.” Derin bir nefes aldı. “Artık gitmeliyim... Seni seviyorum...”

Davina onu bıraktı ve arkasına döndü. Sulu gözlü biri de-ğildi ama dünden beri akıttığı yaşlar sayesinde bu unvanı hak etmek üzereydi. Kısa bir an toparlanmak için kendisine fırsat tanıdı, sonra gülümseyerek ona döndü. “Paran var mı?”

“Arabacıya peşin ödedim. Dört pound da cüzdanımda var. Merak etme, oraya gidince daha fazlasına ihtiyacım olmayacak.”

“Her şeyi düşünmüşsün. Seni ikna edebilmek için yapabi-leceğim hiçbir şey yok mu? İstedüğün zaman seni dövebilirim, bunu biliyorsun.” Sözlerine rağmen sesi titrek ve zayıftı.

“Hayır... Senden tek ricam Luna’ya iyi bakman.”

Davina tahtaları ve birkaç parçası eksik kediyi düşündü. “Burada kal ve kedine kendin bak. Bunca işin arasında bir de o şişko hırsızla uğraşamam.”

Alina sadece ona bakmakla yetindi.

Uzun süreli bir bakışmanın ardından Davina pes ederek başını salladı. “Pekâlâ... Seni seviyorum minik kardeşim. Bu arada oradaki örümcek kafalılara söyle... Kalbini kıracak bir şey söyler ya da canını yakarlarsa küflenmiş şeylerini barut ve kibritle tutuştururum. Ayrıca o koyunların çok değerli olduğunu da bilmelerini sağla. Tabağında bolca et olmadığını öğrenirsem barutla daha yaratıcı şeyler yapabileceğimi anlasınlar.”

Alina kederle gülümsedi. “Bunu yapabilirim.”

“Geri döneceksin Alina. Oranın sana göre olmadığını anladığın gün kefaret saçmalığının da ödendiğini anlayacaksın.”

“Artık gitmeliyim.” Alina gözyaşlarını zorlukla bastırıyordu. Bu arada Murray’lerin tek çalışanı Addison son koyunu da kucaklayıp arabaya yüklemişti.

Arabacı acele etmeleri yönünde bir şeyler söyleyince Davina, “Umarım şu tilki suratlı herife çok para vermemişsindir,” diye bağırdı. Sesini alçaltmak gibi bir derdi olmadığı için adam hakareti kolaylıkla duydu ama ters ters bakmak dışında herhangi bir tepki vermedi. Alina ise cevap vermek yerine ablasını hızlıca öpüp arabaya bindi ve hemen sonra araba hareket etti.

Geride kalan Davina sessizce kardeşinin gidişini izlemeye koyuldu. Sersemliğini üzerinden atabildiğinde seslendi: “Bana mektup yazmayı unutma.”

Alina pencereden başını çıkardı ve sadece el salladı.

Davina yeniden gözyaşlarına boğuldu.

★

Karar vermesi ve planını uygulamaya koyması sadece bir gününü almıştı. Ve bir haftalık araştırmanın ardından o pislik hakkında fazlasıyla şey öğrenmişti.

Abbey Kontu’nun kuzeni Thomas Ramsey, küçük bir toprak parçası, birkaç mülk ve göz doldurmayan bir servete sahip sıradan bir mavi kanlı olan babasıyla birlikte yaşıyordu. Unvan

alma gibi bir ihtimali yoktu zira bekâr kont ölmeyecek kadar dinç ve aktifti. Kaldı ki ölse bile Davina'nın edindiği bilgiler Abbey Kontu'nun birkaç milyon tane gayrimeşru çocuğu olduğuna ışık tutuyordu. Her neyse... Mesele pantolonunun önü kapanmayan kont değil diğer küçük sıçandı.

O sıçanı Alina'yı tanıdığına, onu kullandığına, sonra da terk ettiğine pişman etmekle ilgili planı başlangıç aşamasındaydı ve gayet düzgün işliyordu. Davina, Thomas Ramsey'in kalbinin en az kız kardeşininki kadar kırıldığından ve kaybettiği aşkı yüzünden bir delilik yapmak isteyecek kadar kendini kaybettiğinden bizzat emin olmadan rahat etmeyecekti. Alina bir suçlu gibi kaçmak zorunda kalmıştı. Beraberinde yedi koyun ve babalarının hediyesi inci kolyeyle birlikte. Kolyeyi de manastıra bağışladığını korkudan söyleyemediği için ardında küçük bir not bırakmıştı. Korkmuştu... İşte Davina buna sebep olan herkesten *ayrıca* hesap soracaktı.

İçinde gittikçe büyüyen öfke, planının tıkr tıkr işlemeden başka seçeneğe yer bırakmıyordu.

Birkaç gün önce kuzeni Nadine'e onu ziyaret etmek üzere Londra'ya geleceğini mektupla bildirmişti. Yavaş haberleşme ağı yüzünden mektubun kuzenin eline şu sıralar geçtiğini tahmin ediyordu ama cevap beklemek gibi bir niyeti yoktu. O sersem Alina'ya göz kulak olamadığı için Davina'nın nezaketini de hak etmiyordu.

Davina temkinliydi. Gözden kaçıracağı tek bir pürüzün her şeyi bozabileceğinin pekâlâ farkındaydı. Tatlı dil, ölçülü bir hafifmeşreplik, çalışılmış bakışlar - ki bu konuda normalden fazla çalışması gerekiyordu - ve cesaret büyük ölçüde işe yarardı. Cesur görüldüğünden emindi ama cesur görünmekle gerçekten böyle hissetmek kesinlikle farklı şeylerdi. Yine de Davina'yı motive eden çok daha güçlü bir etken vardı: Hayatta en değer verdiği kişi gözyaşından ve birkaç uyduruk duadan fazlasını hak ediyordu. Sonunun nereye varacağını ya da buna değip değmeyeceğini bilmiyordu. O sıçana vereceği zararın Alina'nın kaybettiklerinin yanında çok sıradan ve zararsız görünebileceğinin de farkındaydı... Ne olursa olsun Davina, çaresiz ve körkütük

bir aşkın içine düşen Thomas Ramsey’i terk ettiğinde, onun ak-lını kaçırarak kadar perişan hissetmesini sağlayacaktı.

Davina bugüne kadar koyunlarının güzelliğini kendi güzel-liğinin önünde tuttuğunu kabul ediyordu. Gelgelelim cazibe-sinin farkında olmayacak kadar kendini bilmez değildi. Ticaret yaptığı kişileri etkilemek için kullandığı stratejik birkaç hilesi bile vardı.

Eğer o ırz düşmanının rezil kalbini çalacaksa kesinlikle gü-zel görünmeliydi. Yüzeysel ve karactersiz pislikler güzelliğin örümcek ağına benzediğini anlamakta her zaman biraz geç ka-lırlardı. Thomas Ramsey’in de güzelliğe zaafı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Alina’nın meleksi zarafetinin yanında kendi şuh cazibesinin nelere kadir olabileceğinden emin değildi zira aynaya baktığın-da karşılaştığı manzara bazen endişelenmesine neden oluyordu. Koyu kestane, dalgalı ve biraz kısaltılması gereken saçları parlak bir kıızıldan bile daha gösterişliydi. Bu da yetmezmiş gibi nemli İskoç iklimi yüzünden kara bir bulut yumağı gibi kabarık görü-nüyordu. Lacivert gözlerini annesinden almıştı. İşin aslı saçları da annesinden mirastı ama onunkiler söz dinlemeyen bir miza-ca sahipti. Davina’nın saçlarıyla bir hayli uğraşması gerekecekti.

Her şeyden öte bu iş biraz masraflı olacaktı. Koyunlardan ve ekinlerden kendilerine yetecek kadar para kazanıyorlardı ama lükse harcayacakları tek kuruşları yoktu. Davina güzel giyinme-yi züppece ve anlamsız derecede masraflı bulurdu. Evlenmek gibi bir derdi de hiç olmamıştı ki olsaydı bile bu huysuzlukla kimse yanına yaklaşmazdı. Buna karşın Alina söz konusu oldu-ğunda kesenin ağzını açmada tereddüt etmezdi. Kabul etmek gerekirdi ki bu da bir çeşit züppelikti.

Neyse ki yangından kurtarılanlar arasında annesine ait el-bise dolu bir sandık vardı. İçindekiler biraz demode olsa da iş görece kadar kaliteliydiler. Davina kısa sürede elbiseler üzerin-de gerekli değişiklikleri bile yapmıştı. Eksikleri de Londra’da tamamlayabilirdi. Gerekirse küçük servetinin tamamını bu işe yatırmaya hazırdı.

Gitmek için hazırlandığında solgun Kasım güneşi tam tepe-

deydi. Davina, Addison'ın iki koca sandığı içi boşmuş gibi kolayca arabaya yükleyişini içi burkularak izledi. İlk defa bu kadar az sayıda koyuna sahip olduğu için halinden hoşnuttu. Böylece Addison'ın başı çok ağrımayacaktı.

Addison'la vedalaşıp arabaya biniyordu ki eteğine dolanan siyah tüy yumağına takılıp tökezledi. Luna'yı tamamen unutmuştu.

“Tanrım, Luna çok tuhafsın. Hadi bin arabaya.”

Neredeyse evde unutulacağını hissettirmemek için kediye her zamankinden daha kibar davranmaya özen gösterdi. Luna'nın bu nezaketten hoşlandığı başını asil bir tavırla kaldırmamasından belli oluyordu. Tabii eksik bir kulak ve üçte biri kopuk bir kuyruk bu asalete ciddi gölge düşürüyordu.

Davina aklından bunlar geçerken sırtarak yerine oturdu ve koltuğa zıplayan Luna onun kucağına yerleşirken araba ağır ağır yol almaya başladı.